

[Kurt Brauer.]

ning til den stigning, som svenskerne oplevede på 20 pct., og samtidig forholder det sig sådan, at i bogtrykaget har man fuld dagturløn under sygdom, hvad man vistnok ikke har i Sverige.

Med hensyn til den fremstrakte borgerlige forligshånd vedrørende karensdagene må jeg holde fast ved, at den fede lækre gås, vi her har i favnen, er for SF bedre end de par gråsurve på taget, som de borgerlige lover i deres ændringsforslag. Vi beholder den.

Det næste, som man kunne sige har været fremme her i debatten som en forklaring og motivering for de borgerlige partiers forsøg på at torpedere loven ved hjælp af ændringsforslag, er problemet om dobbeltdækning. Jeg vil sige, at vi i SF er godt tilfreds med den ligestilling, som især de laverelønnede grupper her får med de tilsvarende funktionær- og tjenestemandsgupper. Selvfølgelig ærgrer det os, at der er noget dér, vi ikke kan undgå, nemlig at give en yderligere forbedring til visse i forvejen velstillede grupper. Selvfølgelig ærgrer det os. Vi konstaterer imidlertid med tilfredshed, at reglen om, at man skal have haft mindst 40 timers beskæftigelse inden for de sidste 4 uger før sygdommens indtræden, vil fjerne de værste urimeligheder. Og efter min opfattelse vil de borgerliges ændringsforslag herom medføre, at arbejdsgiver nr. 2 skal have fordelen udbetalt, og den får man i hvert fald ikke os med på, dér ligger løsningen ikke. Jeg har udsat på et vist tidspunkt ikke en halv flaske brændevin, men en hel flaske O. P. Andersson brændevin til den, der kunne komme med løsningen, men den kan ikke udbetales til forfatteren af de borgerliges ændringsforslag.

Man har så grebet fat om problemet vedrørende de selvstændige. Jeg konstaterer, at de selvstændige opnår en forbedring i forhold til den bestående ordning, især for så vidt angår de vanskeligst stillede, de selvstændige med de laveste indkomster. Men jeg vil også godt sige helt åbent herfra, at vi i SF ikke mener, den endelige løsning på denne gruppes problemer er nået med dette forslag. Vi mener heller ikke, at dette problem i virkeligheden kan løses, før vi får en almindelig samfundssikring, der erstatter tabt arbejdsfortjeneste i alle tilfælde af indkomsttab uden egen skyld. Men vi kan ikke

acceptere de borgerlige partiers metode at hente penge på til denne gruppe, og der er ikke andre steder at hente dem.

Så har man nævnt den lille snirkel, som er fundet her, med frikøbsretten, og jeg vil sige tydeligt heroppefra, at man får ikke socialistisk folkeparti med til at statsstøtte store dårlige arbejdspladser, der byder så hårde betingelser til deres medarbejdere, at disse medarbejdere har en betydelig større sygelighed, end det er normalt her i Danmark; og det er jo faktisk det, vi skulle gøre. Derfor er vi med på tanken om, at vi må fastholde tilbuddet til den lille, truede erhvervsvirksomhed om, at den kan købe sig fri af arbejdsgiverperioden for en relativ billig penge, men vi vil ikke være med til ved hjælp af en sådan procentfastsættelse at yde en egentlig statsstøtte til store erhvervsvirksomheder, som har det problem, at deres arbejdere ikke kan holde ud at gå på arbejde.

Med hensyn til varighedsbegrænsningens afskaffelse mener jeg, vi her har et nyt eksempel på, at det hjælp, som jeg sagde under førstebehandlingen at få en ny regering til ligesom at kigge dagpengeforslaget igennem.

Det hævdes så med stor energi, at det apparat, der skal sikre denne kvartalsvise undersøgelse af de syges totalsituation, ikke er til rådighed. Nej, det er ikke til rådighed i dag, og det kommer ikke til rådighed, før vi vedtager her i tinget, at det skal bringes til rådighed, og det gør vi ved at sige, at varighedsbegrænsningen skal ophæves nu. Desuden er det, vi gør, i al sin enkelthed, at vi siger til folk, at hvis vi ikke har hjulpet dem i løbet af et år, fordi vi har været så forsømmelige, at vi ikke har bragt det hjælpende apparat til rådighed, vil vi i hvert fald ikke længere straffe dem ved at sætte dem ned på de lavere ydelser, de kan opnå ved hjælp af forsorsloven. Det holder vi op med fra nu af; de fortsætter med at oppebære sygedagpenge, indtil vi bekvemmer os til i kommuner og på andet sted at sørge for, at apparatet er til rådighed. Det er det, denne sag drejer sig om, og det er det, de borgerlige partier foreslår at vi ikke skal. Vi skal efter et års forløb, fordi apparatet ikke er til rådighed, straffe de mennesker, der er så formastelige, at de er syge mere end 12 måneder.

Til allersidst om det principielle. Vi har